

РЕШЕНИЕ

№ 14781

гр. София, 29.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9566** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.16, ал.3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. К., [дата на раждане] , гражданин на Руската Федерация, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адвокат К. от САК, срещу отказ за влизане в страната от 02.09.2024 г. на контролиращ служител в ГД „ГП“ при ГКПП Капитан А. шосе. Жалбоподателката излага съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради немотивирането му, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди, че същият не е съобразен с действителното фактическо положение, доколкото тя е гражданин на Р У. и единствено поради местоживеенето ѝ на полуостров К., след анексирането му през 2014 г. от Руската федерация, е придобила и руско гражданство. Заявява, че след започването на военния конфликт дъщеря ѝ и семейството ѝ са напуснали полуостров К. и са се установили в Р България. Впоследствие жалбоподателката е решила да дойде да живее при дъщеря си, поради напредналата си възраст. Поддържа доводи, че в оспорения отказ не се съдържат мотиви защо административният орган е приел, че тя е руски гражданин без виза, а не украински гражданин, търсец временна закрила. В тази връзка изтъква, че в съответствие с решение за изпълнение на Съвета на ЕС 2022/382 от 04.03.2022 г. за установяване съществуването на масово навлизане на разселени лица от У. по смисъла на чл.5 от Директива 2001/55/ЕО, и въвеждане на временна закрила, такава може да бъде поискана на ГКПП или във вътрешността на страната. Още повече, че украинските граждани могат да пътуват безвизово на територията на ЕС в рамките на 90 календарни дни и само на това основание жалбоподателката е следвало да бъде допусната на територията на страната. На последно място жалбоподателката заявява, че доколкото

анексирането на полуостров К. не е извършено в съответствие с международното право, то е спорно въобще доколко притежава руско гражданство. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да присъди разноски.

Ответникът контролиращ служител в ГД „ГП“ при ГКПП Капитан А. шосе оспорва жалбата, чрез юрк. Н.. Счита, че административният акт е издаден от компетентен орган в предписаната от закона форма и съдържа всички необходими реквизити. Посочва, че постановеният отказ има еднократно действие. Изтъква, че от представените в съдебно заседание доказателства е видно, че жалбоподателката впоследствие е влязла в страната, тъй като притежава виза.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В съобщение от 02.09.2024 г. е отразено, че жалбоподателката не е допусната в Р България без виза. Същата притежава паспорт, издаден на 12.08.2023 г. от Удмуртская АССР – Русия, с който на 27.08.2024 г. е излетяла от летище Сочи – Русия и на същата дата е пристигнала на летище И. в Р Турция. При престоя си в Р Турция е подала документи за издаване на виза в Генералното консулство на Р България в [населено място], Р Турция. Поради влошено здравословно състояние, не е изчакала издаването на документа и е отпътувала за Р България с л.а. „М.“, рег. [рег.номер на МПС], придружена от българския гражданин Ж. Ж. и Е. Ж., притежаваща руски паспорт и карта за пребиваване в Р България, валидна до 24.08.2024 г.

С протокол № 2936 от 02.09.2024 г., връчен при отказ, жалбоподателката е уведомена, че причината за извършената проверка на втора линия е проверка на валидността и редовността на визата, което е и мотивът за връщането ѝ при влизане в Р България.

Представено е копие от паспорт №[ЕИК], издаден на жалбоподателката на 12.08.2023 г. от Удмуртская АССР – Русия и валиден до 12.08.2033 г., в който са положени изходящ печат от летище Сочи – Русия, входящ печат от същата дата от летище И. в Р Турция и входящ печат от 02.09.2024 г. от ГКПП-Капитан А. шосе, Р България.

Представено е и копие от паспорт с № ЕА431668, издаден на жалбоподателката на 21.11.2007 г. от Република У., валиден до 21.11.2017 г.

Издаден е оспореният отказ рег. № 1496 от 02.09.2024 г. на контролиращ служител в ГД „ГП“ при ГКПП-Капитан А. шосе, с който на основание чл.8, ал.1 ЗЧРБ на жалбоподателката е отказано влизане в Р България, тъй като не разполага с валидна виза или валидно разрешение за пребиваване.

От представената в съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателката справка за пътуване на лице – чужд гражданин се установява, че след неосъществено влизане в Р България на 02.09.2024 г. през ГКПП – Капитан А. шосе, жалбоподателката е влязла в страната от Р Турция на 18.09.2024 г. през ГКПП – Лесово с л.а. „М.“, рег. [рег.номер на МПС], придружена от българския гражданин Ж. Ж. и Е. Ж., притежаваща руски паспорт и разрешение за пребиваване в Р България. При това влизане за удостоверяване на самоличността си жалбоподателката е представила лична карта и национален паспорт №[ЕИК], издаден от Руската федерация, както и документ за пребиваване: туристическа виза №[ЕИК].

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният акт е съобщен на жалбоподателя на 02.09.2024 г. Жалбата, депозирана на 16.09.2024 г. чрез ССЕВ, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.16, ал.3 от ЗЧРБ, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Обжалваният отказ е издаден от компетентен административен орган – контролиращ служител на ГКПП – Капитан А. шосе при Главна Дирекция „Гранична полиция“, който се явява орган за граничен контрол на основание чл.16, ал.2 ЗЧРБ и който към онзи момент е осъществявал граничната проверка на лицата, пътуващи в л.а., марка „М.“, рег. № В2917ТТР.

Отказът е обективизиран в писмена форма, в утвърдения единен стандартен формуляр - част „Б“, от Приложение V от Регламент (ЕО) № 2016/399 на Европейския парламент и съдържа всички необходими реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Съгласно чл. 31, ал. 1 от Инструкция № 8121з-1492/04.11.2022 г. за реда и организацията за извършване на граничните проверки на ГКПП, съгласно която в случаите, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на чужденец в Република България, граничният полицейски състав „Единен стандартен формуляр за отказ за влизане в страната“ по образец, копие от който се съхранява на ГКПП и обработва документите на чужденеца в съответствие с взетото решение за отказ за влизане.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в различен смисъл.

Административният акт е мотивиран, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му, а именно липсата на предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ - наличие на валидна виза или валидно разрешение за пребиваване в Република България.

Отказът за влизане в страната е издаден и в съответствие с материалноправните изисквания на закона.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от ППЗЧРБ, чужденец, който не отговаря на изискванията за влизане в Република България, не се допуска в страната от органите за граничен контрол.

Безспорно е, че жалбоподателката К. е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, тъй като не е български гражданин. Същевременно е гражданин на трета страна според чл. 3, т. 1 от Директива 2008/115 - няма гражданство на ЕС по чл. 20, ал. 1 от Договора за ЕС и не се ползва от Общностното право на движение по чл. 2, т. 5 от Кодекса на шенгенските граници по Регламент (ЕО) № 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г.

Съгласно чл. 8, § 1 и § 3 от Регламент (ЕО) № 2016/399 при преминаване на външни граници на гражданите на трети страни се извършва цялостна проверка. Съгласно буква а) на чл. 8, § 3, обстоятелствата при влизане включва проверка на условията за влизане, постановени в член 6, параграф 1 и при необходимост на документите, които удостоверяват пребиваване и преследване на професионална дейност, а съгласно подбуква i) това включва проверка дали гражданинът на трета страна притежава документ, който е валиден за преминаване на границата и който не е с изтекъл срок на валидност, и дали документът е придружен, където е необходимо, от съответната виза или разрешение за пребиваване.

Съгласно член 6, § 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 2016/399, едно от условията за влизане на граждани на трети страни е да притежават валидна виза, с изключение на случаите, когато те притежават валидно разрешение за пребиваване или валидна виза за дългосрочно пребиваване.

Аналогични са и разпоредбите на ЗЧРБ, като съгласно чл. 8, ал. 1, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според ал. 2 от същата норма не се изисква виза, когато това е предвидено в Регламент (ЕО) № 2016/399 на Съвета, в други актове

на ЕС с обвързващо действие, в международен договор, по който Република България е страна, или в акт на Министерския съвет, както и съгласно, ал. 3 когато чужденецът притежава валидно разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България. Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД), чужденците, на които е разрешено пребиваване в Република България при условията и по реда на Закона за чужденците в Република България, се легитимират с национален документ за задгранично пътуване и удостоверяват правото си на пребиваване с разрешение за пребиваване съгласно изискванията на Регламент (ЕО) № 1030/2002. За целите на Регламент (ЕО) № 1030/2002 „разрешение за пребиваване“ означава всяко разрешение, което е издадено от органите на държава - членка и позволява на гражданин на трета страна да пребивава на нейната територия, като съобразно т. 4.2 от приложението към Регламента, в разрешението за пребиваване следва да е отразена неговата „Валидност“, като се посочва датата до която е валиден документът, или се изписва, че е безсрочен.

За влизането, пребиваването или преминаването транзит през територията на Република България на гражданите на Русия е необходима виза, съгласно чл. 4, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като граждани на държава, посочена в приложение 1 на Регламент 2018/1806 на Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 г.

Съгласно чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава е необходима, какъвто е процесния случай.

Съгласно разпоредбата на чл. 16, ал. 2 от ЗЧРБ, органите за граничен контрол могат да не допуснат влизането в Република България на чужденец, притежаващ виза, в случаите по чл. 10, ал. 1 или при неизпълнение на изискванията на чл. 19.

В случая, при извършване на граничната проверка на ГКПП Капитан А. шосе на 02.09.2024 г. жалбоподателката К. се е позовала на притежаваното от нея руско гражданство, като за удостоверяване на самоличността си е представила руски паспорт №[ЕИК], издаден на 12.08.2023 г. от Удмуртская АССР – Русия и валиден до 12.08.2033 г. и не е представила виза или разрешение за постоянно пребиваване, валидни към момента на влизането ѝ в страната и осъществяването на граничния контрол. Именно в руския паспорт са поставени всички печати във връзка с преминаването на съответните граници, както и печатът за отказано влизане в Р България на ГКПП Капитан А. шосе.

Същевременно заради притежаваното от жалбоподателката руско гражданство е иницирирана и процедурата за издаване на виза в Р Турция, каквато впоследствие е била издадена и ползвана при влизането ѝ в Р България на 18.09.2004 г. през ГКПП – Лесово, когато отново се е легитимирала с притежавания валиден руски паспорт.

След като към 02.09.2024 г. жалбоподателката се е представила като гражданин на Руската федерация, правилно е прието от административния орган, че тя не притежава валидно разрешение за постоянно пребиваване и хипотезата на чл. 8, ал. 3 от ЗЧРБ е неприложима. Действително от жалбоподателката в хода на съдебното производство е представена справка за задграничните пътувания, в която фигурира влизането в страната на 18.09.2024 г. с виза, но доколкото не е налице спор, че това разрешение не е било получено и тя не е разполагала с него към момента на влизането си в страната на 02.09.2024 г., то не следва да се приеме, че са били налице основанията за приложение на чл. 8, ал. 3 от ЗЧРБ.

Ето защо, след като при извършения на 02.09.2024 г. граничен контрол жалбоподателката не е

представила валидно разрешение за пребиваване в Република България или виза, то правилно не е била допусната да влезе в страната и в съответствие с материалноправните изисквания на закона е издаден процесния отказ.

В тази връзка представянето на украински паспорт с изтекъл срок на валидност няколко години преди започването на военния конфликт, с намерение за легитимиране на жалбоподателката като лице, търсещо временна закрила, следва да се възприеме като опит за заобикаляне на въведения визов режим.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на ответника по жалба следва да бъдат присъдени направените в производството разноски за юрисконсултско възнаграждение, чийто размер предвид фактическата и правна сложност на делото следва да бъде определен на 100 лв. съобразно чл.37 ЗПП вр. чл.24 НЗПП.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К., [дата на раждане], гражданин на Руската Федерация, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. К. от САК, срещу отказ за влизане в страната рег. № 1496 от 02.09.2024 г. на контролиращ служител в ГД „ГП“ при ГКПП Капитан А. шосе.

ОСЪЖДА, на основание чл.143, ал.1 АПК, А. К., [дата на раждане], гражданин на Руската Федерация, да заплати на ГД „Гранична полиция“, сторените в настоящето съдебно производство разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

Съдия: